

Suomen Inkeri-liitto ry

INKERILÄISTEN viesti

1/ 2026

Kansikuva:

Larin Paraske. Kuva: Daniel Nyblin, Public domain, via Wikimedia Commons

Numero 3/2026 ilmestyy viikolla 41. Aineisto toimitukseen 9.9. mennessä.

TÄSSÄ NUMEROSSA 1 / 2026

Pääkirjoitus	3
Monipaikkainen inkeriläisyys	4
Sukujuuret ja velvollisuudentunne vetivät tuplarooliin	8
Kokouskutsu	9
Hannan ja Juhanin tarina	10
Inkeriläinen laulu	12
Tapahtumakalenteri	15
Inkeri podcast	16

INKERILÄISTEN VIESTI

JULKAISIJA

Suomen Inkeri-liitto ry.
www.inkeriliitto.fi
suomeninkeriliitto@gmail.com
Puheenjohtaja 2026:
Antti Kokkinen
antti@tanttioy.com
+358 504860 044

TOIMISTO

Lehden tilaukset ja osoitteenmuutokset, jäsenmaksut ja tuotetilaukset.
Osoite: Inkerikoti, Karjalatalo
Käpylänkuja 1, 00610 Helsinki
tai p. 045 261 2342 arkisin klo 9.00–15.00

APUA SUKUTUTKIMUKSEEN
sukututkimus@inkeriliitto.fi

PANKKI

Kaikki Suomen Inkeri-liitto ry:lle tulevat maksut: FI51 8000 1200 3063 64.

ILMOITUKSET/€

1/1 sivu 250€
½ sivu 135 €
¼ sivu 85€
Kuolinilmoitukset 17€
Kiitos- yms. ilmoitukset 10€

LEHDEN VUOSITILAUS 2026

20€ EU-maat
25€ muualle

TILAAMINEN

Maksu liiton tilille ja laskun viesti-kohtaan tilaajan nimi ja osoite.

LEHDEN TOIMITUS

Päätöimittaja: Antti Kokkinen
Toimitussihteeri:
Riikka Mahlamäki-Kaistinen

TOIMITUKSEN OSOITE

Renkkelintie 28, 40950 Muurame
p. 050 599 6773
inkerinviesti@suomi24.fi

INKERILÄISTEN SIVISTYSSÄÄTIÖ

Hallituksen pj. Antti Kokkinen
Haarniskakuja 4 A, 02610 Espoo
antti@tanttioy.com
+358 504860 044

PÄÄASIAMIEN RUOTSISSA

(hoitaa lehden tilaukset)
Viktor Aitman
Linbanev 6, SE-43835 Landvetter
p. +46 (0) 706 792 367
vihtori.aitman@gmail.com
Ruotsin Inkeri-liiton postisiirtotili
173888-9

PAINOPAIKKA

Picaset Oy, Helsinki

ISSN 1236-9586 (painettu)
ISSN 2670-319X (verkkojulkaisu)

Pääkirjoitus

Antti Kokkinen

Muutoksen aika?

Hyvää uutta vuotta 2026! Kirjoitan tätä pääkirjoitusta ensimmäistä kertaa Suomen Inkeriliiton uutena puheenjohtajana ja siten myös Inkeriläisten Viestin päätoimittajana. Kun lupauduin Liiton puheenjohtaja-kandidaatiksi kerroin, että mielestäni inkeriläistoiminnan organisointia tulee arvioida kokonaisvaltaisesti ja ryhtyä tarvittaessa hyvinkin radikaaleihin toimenpiteisiin. Vanhoista toiminnan muodoista ei tarvitse härkäpäisesti pitää kiinni.

Edellisen kerran inkeriläistointi uudelleenorganisointiin 1990-luvulla; vettä on sen jälkeen virrannut paljon niin Vantaassa kuin Nevassa. Aktiivisten inkeriläistoimijoiden keski-ikä nousee melkein vuoden vuodessa; pikku hiljaa vanhat luotopelaajat alkavat olla jo niin huonokuntoisia, etteivät oikein jaksakaan enää viestikapulaa kantaa. Tänäpäin ei usia, nuoria, aktiiveja juurikaan aikaisemmasta tuttu inkeriläistointi tunnustannut.

Nykyisessä rakenteessa suurin osa Inkeriläistoinnasta tapahtuu paikallisyhdistyksissä. Tämä on oikein ja hyvä; kannettu vesi kun ei kaivossa pysy. Osa paikallisyhdistyksistä on lopettanut toimintansa kun aktiiveja ei enää ole: Helsinki, Hyvinkää, Lahti ja Turku toimivat edelleenkin. Toimintaan osallistuvien määrä vaihtelee eri

yhdistyksissä paljon ja osassa on selvästi toiminnan loppumisen riski kun keskeiset toimijat ovat jo kahdeksankymppisiä.

Suomen Inkeriliiton (jatkossa Liitto) osalta herää erittäin suuria kysymyksiä. Aikanaan Liitto organisointiin valtakunnalliseksi toimijaksi ja sen hallintorakenteet ovat aika raskaat toiminnan laajuuteen verrattuna. Liiton tehtäväksi säännöt määrittelevät inkeriläisten yhdyssiteenä ja paikallisjärjestöjen keskusjärjestönä toimimisen ja inkeriläistiedon säilyttämisen ja levittämisen. Liiton säännöt alleviivaavat toiminnan suomenkielisyyttä. Tarkastelen seuraavassa hiukan Liiton keskeisiä toimintoja:

- Liitto pitää yllä keskeistä inkeriläisyyttä kattavaa WWW-sivustoa. Sivusto on hyvä alku piste miltei minkä tahansa inkeriläisasia selvittämiseen.

- Liitto julkaisee myös Inkeriläisten Viesti -lehteä. Viestin merkitys on varsinkin aikaisemmin ollut erittäin suuri hajallaan asuvien inkeriläisten yhdistäjä. Tällä hetkellä tilaajien määrä on pudonnut jyrkästi. Ongelmana on myös saada juttuja. Paperisen lehden painattaminen ja postittaminen on kallista. 2025 Liiton tilien tappio aiheutuu siitä että, Viestin kulut ovat selvästi tuloja suuremmat. Voisiko paperisen lehden korvata vaikkapa nettiblogilla? Saisimmeko kasaan kirjoittajaringin, jolta tämä on-

nistuisi? Tarvittaessa voisimme nettiä käyttämättömille järjestää blogitekstien tulostus ja postituspalvelun selvästi halvemmalla kuin painettua lehteä käyttäen.

- Sukututkimus on nyt organisoitu Liiton sateenvarjon alle. Sukututkimus on monelle juuria etsivälle inkeriläiselle luontevin tapa aloittaa Inkeri tutuksi polku. Sukututkijamme osaavat hommansa ja ovat erittäin avuliaita auttamaan meitä asiaan vihkiytymättömiä eteenpäin. Liiton apu sukututkijoille on ollut lähinnä sateenvarjona toimiminen.

Inkeriläisten Sivistyssäätiö sr löysi n 2020 alkaen uuden tavan toimia: Säätiö toimii mahdollistajana (rahoittajana) ja hakee erikseen toteuttajia kuhunkin toimintoon. Valtaosa toteutuksista on ollut projektiluonteista; näin ei tosin ole pakko jatkossa olla.

Itse olen pohtinut Liiton asemaa paljon. Kuinka voisimme organisoida Inkeri-toimijat aikaan sopivalla ja tehokkaalla tavalla? Hyvät lukijat, vetoan, että miettisitte omalta kannaltanne minäkälaisia toiveita tai odotuksia teillä on Liiton rooliksi ja kertoisitte mielipiteenne joko suoraan minulle tai muille Liiton hallituksen jäsenille.

Antti Kokkinen
antti@tanttioy.com

MONIPAIKKAINEN INKERILÄISYYS

Teksti: Elina Metsälä

10.12. pidettiin Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran juhlasalissa Monipaikkainen inkeriläisyys-seminaari. Tapahtuma oli ensimmäinen osa Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran (SKS) ja Inkeriläisten Sivistyssäätiön yhteistyötä. Tarkoituksena on järjestää vastaavanlainen inkeriläis aiheinen tieteellinen seminaari vuosittain ainakin muutaman vuoden ajan. Sivistyssäätiö vastaa seminaarin rahoituksesta, SKS käytännön järjestelyistä ja ohjelmasta.

Monipaikkaiset asiat ja ilmiöt tapahtuvat nimensä mukaisesti useissa eri paikoissa. Myös liikkuminen ja liikkeessä oleminen eri paikkojen välillä liittyy monipaikkaisuuteen. Inkerin kansan vaiheissa monipaikkaisuus on ollut erittäin keskeinen tekijä.

Missä kaikkialla meitä inkeriläisiä on, miten olemme kyseisiin paikkoihin päätyneet, missä ja minne olemme kulkeneet joko omalla päätöksellä tai pakotettuina ja millaista elämä on ollut kaukanakotoa, mikä meitä on yhdistänyt? Muun muassa näitä aiheita käsiteltiin tämän seminaarin puheenvuoroissa.

Seminaarisarjan aloitus

Saliin oli varattu 100 istumapaikkaa ja lähes jokainen niistä oli täynnä. Tervehdys sanat lausuvat Inkeriläisten sivistyssäätiön puheenjohtaja **Antti Kokkinen** ja SKS:n pääsihteeri **Kati Mikkola**.

Kokkinen kiitteli Suomalaisen Kirjallisuuden Seuraa hyvästä yhteistyöstä ja totesi tämän seminaarin olevan nyt prototyyppi tässä seminaarien sarjassa. Mikkola kertoi Inkerin olevan SKS:lle tuttu erilaisin tavoin ja useista näkökulmista. 1831

perustetun SKS:n ensimmäinen hanke oli **Elias Lönnrotin Eepos**-hanke.

Kalevalaan on kerätty vanhoja suomalaisia, karjalaisia ja inkeriläisiä kansanrunoja. Kuten moni varmasti tietääkin, on Kullervo-runojen alkuperä Inkerissä. Myös muuta kansanrunoutta, runolaulua ja itkuvirsiä on Inkeristä kerätty laajasti vuosien saatossa ja tallennettu SKS:n arkistoon.

Nyt tietoon perustuvaa ymmärrystä inkeriläisyydestä on lisäämässä ja rakentamassa ja Tietävä-sivusto, jonne on koottu Inkeri-aiheista tietoa esimerkiksi kouluopetuksessa hyödynnettäväksi.

Stalinin vainot ja inkeriläisten diaspora

VTT **Anni Reuterin** esitelmä käsitteli inkeriläisten diasporaa eli hajaannukseen joutumista. Inkeriläisten diaspora aiheutui väestönsiirtojen, karkotusten ja pakkomuuttojen seurauksena.

Ajallisesti inkeriläisiä kohdanneet karkotukset voidaan jakaa kolmeen eri aaltoon. 1930-luvun karkotuksiin, toisen maailmansodan aikaisiin ja toisen maailmansodan jälkeisiin. Kaikki Neuvostoliiton alueen suomalaisryhmät joutuivat vuorollaan Stalinin vainojen uhreiksi. Karkotettuja ei viety ainoastaan Siperiaan. Inkeriläisiä siirrettiin muun muassa Keski-Aasiaan, Hiipinään ja Kuolan niemimaalle sekä muille syrjäisille paikoille.

“Reuterin mukaan jotkut inkeriläiset karkotettiin jopa kolme kertaa.”

Olot karkotuksissa vaihtelivat, mutta olivat usein vaikeat ja ankarat. Tästä huolimatta hajaannuksen aikana inkeriläisten yhteisöissä pyrittiin usein vaalimaan luterilaisuutta. Karkotus-

paikoissa vietettiin muun muassa häitä ja juhlittiin joulua mahdollisuuksien mukaan. Voin vain kuvitella, miten tutut ja iloiset juhlat kannattelivat pakon edessä kauaksi kotoa joutuneita sekä loivat toivoa karkotuksen ja pakotyön keskelle.

Toiveikkauudesta ja sitkeydestä kertoivat myös useaan kertaan karkotettujen toistuvat pyrkimiset ja toisinaan myös onnistuneet palaamiset omaan kotiinsa. Reuterin mukaan jotkut inkeriläiset karkotettiin jopa kolme kertaa.

Suomalaiset punaiset ja Neuvosto-Inkerin kansallinen identiteetti

VTT **Jesse Hirvelä** on toiminut tutkijana Kansallisarkiston Suomalaiset Venäjällä 1917-1964 -hankkeessa. Siinä on vuosien 2020-2025 aikana tarkasteltu laajasti Neuvostoliitossa asuneita suomalaisia ja heidän kohtaloitaan. Hankkeen puitteissa on luotu *Kohtalona Neuvostoliitto* -tietokanta, joka on löydettävissä osoitteesta: <https://kohtalonaneuvostoliitto.kansallisarkisto.fi/>

Valtioneuvoston nettisivuilla

viisivuotista tutkimushanketta kuvaillaan näin: ”Hankkeessa toteutetaan interaktiivinen tietokanta Venäjällä vuoden 1917 lokakuun vallankumouksen jälkeenneille suomalaisista ja heidän elämäkertatiedoistaan sekä heitä koskevista ja heihin liittyvistä asiakirjoista ja valokuvista. Tutkimushanke tuottaa paljon lisätietoa suomalaisten vaiheista ja asemasta Neuvostoliitossa sekä Stalinin ajan tapahtumista ja väestönsiirroista. Hanke ja siihen liittyvä tutkimustyö palvelevat myös kansainvälistä historiantutkimusta.”

Hirvelä toteaa Inkerin olleen paitsi monietninen myös moniääninen alue. Vuoden 1917 vallankumouksen jälkeen Inkerin älymystöä pakeni alueelta pois laajasti. Tilalle tuli Suomesta vuoden 1918 sisällissodan jälkeen punapakolaisia. Suomalaiset kommunistit valjastettiin Inkerissä valvomaan etenkin opettajankoulutusta ja vaikuttamaan siihen. Punasuomalaiset kuvailivat inkeriläisiä uskonnollisiksi ja takapajuisiksi.

Kommunististen aatteiden mukaan kulttuurin tulee olla muodoltaan kansallista ja sisällöltään sosialistista. Kommunistien pyrkimys oli muokata Inkeristä neuvostoaatteen mukainen paikka, jossa omia kulttuuriperinteitä ei saanut vaalia. Tämän seurauksena muun muassa pappeja pilkattiin eikä kristinuskoa arvostettu. Röntysköitä ei saanut harrastaa, laulujuhlat sallittiin, mutta niiden sisältöä peukaloitiin neuvostomyönteisen propagandan suuntaan.

Suurempana tavoitteena Inkerissä toimineilla punasuomalaisilla oli Neuvosto-Inkerinmuokkaaminen astinlaudaksi kohti Neuvosto-Suomea. Tähän tavoitteeseen liittyen inkeriläisistä puhuttiin korostuneesti suomalaisina, jotta väestöryhmän kulttuuri ja muut erityispiirteet olisi helpompi hävittää.

“Röntysköitä ei saanut harrastaa, laulujuhlat sallittiin, mutta niiden sisältöä peukaloitiin neuvostomyönteisen propagandan suuntaan.”

Ruotsin inkeriläiset

FT **Nika Potinkara** kertoi Ruotsin inkeriläisistä. Inkeriläisiä päätyi Ruotsiin väestönsiirtojen seurauksena, mutta myös moni pakkopalautusta pelkäävä muutti tai pakeni Ruotsiin. Erinäisten vaiheiden jälkeen vuonna 1946 Ruotsi päätti, että inkeriläiset saavat jäädä maahan.

Aluksi he työllistyivät maa- ja metsätalouteen ja pian teollistu-

misen vauhdittuessa myös lukui-
siin tehtäisiin. Etenkin Boräsin
kaupungissa, Länsi-Ruotsissa,
oli runsaasti inkeriläisiä, joista
moni työskenteli tekstiiliteol-
lisuudessa. Boräsiä on kutsuttu
inkeriläisten epäviralliseksi pää-
kaupungiksi Ruotsissa.

Vuonna 1948 perustettiin Kirk-
kokomitea suomenkielisten
pakolaisten hyväksi. Komitea
alkoi julkaista *Isien usko* -nimistä
lehteä. Myös suomenkieli-
nen seurakuntakoti perustettiin
Boräsiin.

1956 perustettiin Ruotsin in-
keriläisten keskusjärjestö, ISK,
joka 1992 muuttui Ruotsin
Inkeri-liitoksi (SIR). Tärkeä toi-
mintamuoto olivat kolmepäiväi-
set kesäjuhlat. Laajemmin yh-

distystoiminnan tarkoituksena
oli muun muassa Inkerinmaan
muiston vaaliminen ja oman
kulttuurin elossa pitäminen
mahdollisimman pitkään.

1960-luvulla Suomesta muutti
Ruotsiin työsiirtolaisia, suo-
mensuomalaisia. Tämä vaikut-
ti myös inkeriläisten asemaan.
Röntysköitä ei saanut harrastaa,
laulujuhlat sallittiin, mutta nii-
den sisältöä peukaloitiin neu-
vostomyönteisen propagandan
suuntaan.

Potinkara on erityisesti tarkas-
teltut Ruotsissa toimineiden in-
keriläisjärjestöjen toimintaa ja
järjestöissä käytyjä keskusteluja
1960-luvulla. Tuolloin Ruotsissa
inkeriläisjärjestöissä aktiivisesti
mukana olleille yleisesti ottaen

tärkeää oli oma Liitto, kesäjuh-
lat ja lehti.

Identiteetin määrittely ja mo-
ninaisuus korostui, kuten myös
järjestäytyneiden inkeriläisten
kahtalainen suhtautuminen
ruotsalaistumiseen. Osa halusi
ruotsalaistua sekä tavoiltaan et-
tä kieleltään, osa puolestaan koki
identiteetilleen tärkeänä ruotsa-
laisuudesta erillisen, suomenkie-
lisen inkeriläisyyden vaalimisen.
Osa inkeriläisistä halusi tehdä
eron myös suomensuomalaisiin
ja vaalia nimenomaan inkeri-
läistä kulttuuria, historiaa ja
identiteettiä, joiden he katsoivat
eroavan suomensuomalaisten
vastaavista.

Kesäjuhlien ohjelma aiheutti
konflikteja 1960-luvun alku-

puolella. Paritanssit kesäjuhlien ohjelmassa eivät sopineet kaikille inkeriläisyhteisössä. Myös urheilukilpailut osana kesäjuhlaohjelmaa herättivät vilkasta keskustelua puolesta ja vastaan I sien usko -lehden palstoilla.

Muun muassa nämä seikat osoittavat, että inkeriläisten yhteisöt, kuten muutkaan vähemmistöt, eivät ole ajatuksiltaan, identiteetiltä ja tavoiltaan täysin yhdenmukaisia. Erilaisia ajatuksia ja jännitteisiäkin näkemyseroja oman kulttuurin keskeisestä sisällöstä ja sen vaalimisesta on olemassa jokaisen yhteisön sisällä, puhumattakaan yksilöiden välisistä eroista. Tämä toki ei tee kulttuurin ja siihen kuuluvien keskeisten sisältöjen määrittelymistä turhaksi tai mahdottomaksi. Esimerkiksi inkeriläisyhteyden katsotaan perinteisesti kuuluvan luterilainen usko ja suomen kieli. Kuitenkaan kyse ei ole siitä, että ainoastaan nämä kaksi kriteeriä täyttävät olisivat ”aitoja inkeriläisiä”.

Monipaikkaisuuden lisäksi inkeriläiset ovat monikielinen, moniuskontoinen sekä kulttuuriltaan ja identiteetiltään moninainen ryhmä. Lisäksi Inkeri on alueena ollut monietninen.

Inkeriläisten paluumuutto

VTT **Kristiina Häikiön** mukaan inkeriläisten paluumuutto alkoi jo vuonna 1988.

Punalippu-lehden Inkeriteemanumero syksyllä 1987 oli lähtölaukaus Inkeritietoisuuden leviämiseksi kansan ja poliitikkojen keskuudessa Suomessa. Lehden ilmestymisen myötä kirjoja ja dokumentteja

Inkeristä ja inkeriläisistä alettiin tekemään.

Vappuna **Eino Repo** haki turva paikkaa Suomesta 1988. Saman vuoden kesäkuussa SUPON **Seppo Tiitinen** ja KGB:n **Karasev** keskustelivat inkeriläisten jo alkaneesta Suomeen muutosta. Presidentti **Mauno Koivisto** totesi ”Jos ovat valmiita antamaan muuttoluvan, annetaan tulla, ovathan suomalaisia.”

Häikiön mukaan myös erilaiset Inkerin autonomiasuunnitelmat vauhdittivat paluumuuton aloittamista. 1990 presidentti Koivisto katsoi parhaaksi sekä Suomen että inkeriläisten kannalta irtisanoutua selkeästi Neuvostoliiton raja-alueita ja rajojen muutoksia koskevista suunnitelmista.

Koiviston inkeriläisille esittämä paluumuuttokutsu oli tarkasti eri virkamiesten kanssa yhteistyössä harkittu. Moskovaa tiedotettiin paluumuuton aloittamisesta jo vuoden 1990 maaliskuussa.

Viesti oli muotoiltu siten, että Suomi tarjoutuu ottamaan vastaan kaikki muuttoluvan saaneet, mutta ei houkuttele tai värvää inkeriläisiä muuttamaan. Häikiö mainitsi, että Koivisto painotti kahta asiaa paluumuuttoon liittyen. Paluumuuttoa ei ollut tarkoitettu pysyväksi järjestelyksi, vaan sitä tulee voida tarvittaessa muuttaa. Niin ikään paluumuuton salliminen ei tee siitä automaattista oikeutta.

*”Koivisto
painotti kahta
asiaa paluumuuttoon
liittyen.”*

Lopuksi säveliä Inkeristä

The Mystic Revelation Of Teppo Repo -yhtye esitti duo-kokoonpanolla, **Otto Eskelinen** –paimensoittu, huilut sekä alttosaksofoni ja **Eero Tikkanen** – kontrabasso ja topsuur, etnofuturistisiatulkintoja **Teppo Revon** sävellyksistä ja inkeriläisestä paimenmusiikista.

Itselleni kyseessä taisi olla ensimmäinen kosketus inkeriläiseen paimenmusiikkiin ja kokemus oli upea. Musiikki vei ajatukset paimenniityille, esiäitien ja isien maille, joita ei ehkä enää edes ole.

Onneksi sävelet ovat säilyneet.

Lisätietoja

Suomalaiset Venäjällä:

<https://valtioneuvosto.fi/-/suomalaisten-vaiheet-venajalla-vuoden-1917-lokakuun-vallankumouksen-jalkeen-laaja-tutkimushanke-kaynnistyy-kansallisarkistossa>

SUKUJUURET JA VELVOLLISUUDENTUNNE VETIVÄT TUPLAROOLIIN

Antti Kokkinen aloitti Suomen Inkeri-liiton puheenjohtajana ja jatkaa samassa pestissä myös inkeriläisten sivistyssäätiössä.

Teksti: Riikka Mahlamäki-Kaistinen

Espoolainen **Antti Kokkinen**, 62, on toiminut kevättalvesta 2016 Inkeriläisten Sivistyssäätiön hallituksen puheenjohtajana. Nyt hän on myös Suomen Inkeri-liiton puheenjohtaja ja näin myös Inkeriläisten viestin päätoimittaja.

Kokkinen kertoo, että hänet toi aikoinaan mukaan inkeriläisten toimintaan sukujuuret, mutta myös eräänlainen velvollisuudentunne.

– Olen itse ollut aina kiinnostunut historiasta ja olin perehtynyt ennakkolta paljon Inkeriläisasiaan.

Kokkinen kertoo lähteneensä mukaan Sivistyssäätiön johtoon koska vanhempi kaarti kaipasi ihmistä kantamaan viiriä eteenpäin. Samoista syistä tapahtui myös siirtyminen Liiton puheenjohtajaksi.

– Toimiin tarttuminen on tuntunut luontevalta ja samalla myös eräänlaiselta velvollisuuden täyttämiseltä.

Kokkinen otti Suomen Inkeri-liiton tehtävästä kopin sillä edellytyksellä, että vakavan harkinnan alle otetaan liiton jatko ja sen toiminnan mielekkyyden käsittely.

– Inkeri-liitto on raskastaken- teinen systeemi, jolla on enää

vähän toimintaa. On syytä tarkastella, miten toiminta toteutuu parhaiten jatkossa.

“Toimiin tarttuminen on tuntunut luontevalta ja samalla myös eräänlaiselta velvollisuuden täyttämiseltä.”

Rahoituslalla työskentelevä Antti Kokkinen on tuplaroolissa toimiaan sekä sivistyssäätiöin että liiton puheenjohtajana.

Kun Kokkiselta kysyy, miksi karjalaisten toiminta on aktiivisempaa ja eläväisempää kuin inkeriläisten vastaava, hän sanoo, että karjalaisia tuli aikoinaan Suomeen 4-5 kertaa enemmän kuin inkeriläisiä, eikä näiden tarvinnut samoissa määrin peittää juuriaan. Tämä oli omiaan pitämään kulttuurin elävänä.

– Lisäksi karjalaisilla on paljon

esimerkiksi musiikki- ja tanhu-toimintaa, jonka kautta he saavat nuorisoa mukaan toimintaan.

Kokkinen toteaa, että inkeriläinen perinne on jäänyt pimentoon myös siksi, että se on tavallaan omittu valtaväestön kaanoniksi. Kalevalan tarinoita kerättiin paljon juuri inkeriläisiltä, mutta kun puhutaan Kalevalasta, eepoksen juuria ei erityisesti tunnusteta inkeriläisiksi.

Inkeriläisyys tulee Kokkiselle hänen äitinsä kautta. Hänen isoäitinsä tuli 1920-luvulla Suomeen Toksovan Himakkalasta ja isoisä Hietämäestä.

– Perheen lapsista kaksi syntyi jo Inkerissä, mutta äitini syntyi Suomessa.

Kokkinen sanoo inkeriläisyyden olleen suvussa arvostettu asia, joka toi mukanaan joitakin perinteitä ja perinneruokia. Sivistyssäätiön puheenjohtajana toimi ennen Kokkista hänen enonsa **Toivo Iho**, joka oli myös Inkeriläisten Viestin päätoimittaja.

– Ehkä kiinnostus omaan historiaan oli perheessäni vähän vahvempi kuin muilla suomalaisporukoilla. Mieleeni ovat jääneet erityisesti lapsuudesta Inkeriläiset kesäjuhlat. Siellä inkeriläisyyden väri näkyi pa-

remmin kuin arjessa.

Kun inkeriläisiä pakeni Suomeen 1940-luvulla, Kokkisen suvun pääluku täydentyi äidin puolelta ja maahan tuli myös muita inkeriläisiä perhetuttuja. Suuri osa inkeriläisistä palasi sodan jälkeen takaisin itään. Jääneistä noin puolet jatkoi Ruotsiin ja osa sieltä edelleen eteenpäin. Kokkisen Antti-eno auttoi pohjoisessa salakuljettamaan inkeriläisiä Ruotsiin.

– Hän oli ollut armeija-aikana Ylitorniossa ja luonut siellä hyviä kontakteja salakuljettajiin. Näiden kontaktien avulla inkeriläisiä saatiin siirrettyä Ruotsiin.

Vaikka suvussa on puhuttu inkeriläisyydestä ja muisteltu menneitäkin, Kokkinen sanoo, että hänelle kävi samoin kuin niin monelle muullekin – silloin kun isovanhemmat olisivat olleet

kertomassa historiasta, Kokkinen oli liian nuori ymmärtääkseen kysellä. Kun oma kiinnostus heräsi, ei ollut enää ketään jolta kysellä.

– Historia toistaa siinä mielessä itseään, että oma historia ja sen yksityiskohdat alkavat aina kiinnostaa ihmistä liian myöhään, hän toteaa.

Kokkinen ei usko, että inkeriläisyys sinällään tulee häviämään, mutta hän tuumaa, ettei se välttämättä ole monellekaan enää päällimmäinen identiteetti

– Jos ajattelen vaikka omia lapsiani, niin he tietävät inkeriläisjuuristaan, mutta onko se aktiivinen osa identiteettiä. Vastaan, että ei ole. Ei se ole sitä edes itsellenikään.

Kokkisesta tämä on vain luonnollista ja samaa laimenemisen mallia on nähtävissä myös Virossa ja Ruotsissa.

– 20-luvulla Suomeen tulleista inkeriläisistä on vierähtänyt niin monta sukupolvea, että identiteetti on haalistunut vuosien varrella. 90-luvun paluumuuttajien aalto olisi voinut tuoda selkeän impulssin, joka olisi nostanut inkeriläisyyden entistä parempaan kukoistukseen, mutta näin ei kuitenkaan käynyt.

Kokkinen arvelee, että 1920- ja 1940-luvun inkeriläiset olivat niin sanotusti lähempänä toisiaan sekä ideologiselta, koulutukselliselta että sivistystasoltaan. Nyt aiempien paluumuuttajien jälkeläisten ja 90-luvun palaajien väliin on muodostunut eräänlainen juopa.

“20-luvulla Suomeen tulleista inkeriläisistä on vierähtänyt niin monta sukupolvea, että identiteetti on haalistunut vuosien varrella.”

KOKOUSKUTSU

Suomen Inkeri-liitto ry:n sääntömääräinen kevätkokous pidetään
lauantaina maaliskuun 28. päivänä 2026 klo 14.00

Karjalatalolla
Inkeri kodissa
Käpylänkuja 1
00610 HELSINKI

Käsittellään säännöissä kevätkokoukselle määrätyt asiat.

Äänivaltuutettuja ovat vuonna 2026 jäsenmaksunsa maksaneiden jäsenjärjestöjen valtuuttamat henkilöt sekä ne hallituksen hyväksymät henkilöjäsenet, jotka ovat maksaneet vuonna 2026 jäsenmaksunsa.

Hallitus

HANNAN JA JUHANIN TARINA

Teksti: Asta Ahola-Salovaara

Johanna Lappalainen (24.6.1881–5.2.1966) ja Juhani Kurikka (23.10.1870–7.5.1930)

Tutustuin sattumalta Hannan ja Juhanin tarinaan, kun kuulin heidän vaiheistaan heidän sukulaisiltaan. Heidän elämänsä on mielenkiintoinen kertomus aikakautensa yhteiskunnasta ja hieno esimerkki ajan aktiivisista vaikuttajista.

Juhani Kurikka syntyi Inkerin Tuuterissa ja hänen vanhempansa olivat tilanomistaja Aa-

tami **Tuomaanpoika Kurikka** ja **Anna Juhanintytär Pöyhönen**. Kurikka pääsi ylioppilaaksi vuonna 1892 ja valmistui viiden vuoden päästä agronomiksi Mustialan maanviljelysopistosta. Valmistumisen jälkeen hän toimi opettajana Simananniemen, Soanlahden ja Pääskylahden maanviljelyskouluissa sekä Limingan ja Uudenkirkon kansanopistoissa 1904 asti.

Kurikka oli Sortavalassa sihteerinä ja konsulenttina Itä-Karjalan maanviljelysseurassa sekä viljeli siellä myös omaa maatilansa 10 vuoden ajan.

Hän on julkaissut seuraavat teokset:

- *Hevosten kasvatuksesta. Lukemista joka kotiin n:o 3*. Limingan kansanopisto, Oulu 1900.

- *Sian hoidosta. Lukemista joka kotiin n:o 5*. Limingan kansanopisto, Oulu 1900.

- *Pohjois- ja Keski-Venäjän karjaolot sekä karjanviennin mahdollisuus Suomesta Venäjälle*, kirjoittajat J. Kurikka ja S. Hagman. Itä-Suomen karjanjalostusyhdistyksen julkaisuja 4. Iisalmi 1908.

- *Maahengen voima: 1-näytöksinen kansannäytelmä. Näytelmäkirjasto n:o 158*. Kirja, Helsinki 1921.

Kurikka oli myös asutushallituksen virkamiehenä vuodesta 1920 alkaen 7 vuoden ajan. Hän oli nuorsuomalaisten kansanedustaja vuosina 1908–1909 sekä 1911–1914 ja edusti Viipurin läänin itäistä vaalipiiriä ja samassa läänissä Maataloustuottajain piiriliiton puheenjohtajana. Juhani Kurikka oli myös Sortavalan kaupunginvaltuuston jäsen ja kuului MTK:n valtuuskuntaan.

Kurikka toimi useita vuosia Inkeri-lehden vastaavana toi-

Hanna Lappalainen

mittajana sekä kuului raittiusliikkeeseen. Lisäksi hän oli näyttelmäkirjailija.

Juhani Kurikka oli naimisissa kolme kertaa: Hän avioitui vuonna 1901 **Laura Lydia Uotilan** kanssa, joka kuoli 1920. **Alma Helena Koskisen** kanssa hän oli avioliitossa vuodesta 1922 alkaen, mutta liitto päättyi eroon vuonna 1925. Kurikka oli naimisissa kuolemaansa asti apteekkari **Hanna (Johanna) Lappalaisen** kanssa. Viimeiset elinvuotensa Kurikka oli sairauden invalidisoima.

(Jo)hanna Lappalainen syntyi Puumalassa ja hänen vanhempansa olivat sahan viilaaja **Juho Matinpoika Lappalainen** 1848–1915) Piskolasta ja **Fredriikka Vilhelmiina Henrikintytär Luukkonen** (1849–1915).

Perheessä oli 5 lasta, joista ainoa poika ja tytär kuolivat pieninä. Kansakoulun jälkeen Hanna kävi Kotkassa ruotsalaista tyttökoulua ja oli luokkansa etevin oppilas. Hän valmistui vuonna 1903 farmaseutiksi Kurkijoen apteekissa ja valmistui 1910 proviisoriksi.

Hän ei ollut ylioppilas, mutta sai oikeuden suorittaa Helsingissä yliopistossa tutkintoja matemaattis-luonnontieteellisessä osastossa. Hanna valmistui filosofian tohtoriksi vuonna 1919 kasvitieteestä ja 1920 filosofian lisensiaatiksi.

Vuonna 1920 Hanna suoritti myös maanviljelyskemian- ja fysiikan kandidaattitutkinnon

maanviljelystalouden tiedekunnassa.

Vuona 1923 Lappalainen promovoi filosofian maisteriksi ja tohtoriksi. Hanna Lappalainen nimitettiin Suomen ensimmäiseksi naispuoliseksi apteekkinouvokseksi 75-vuotispäivänään.

Hanna teki tutkimustyötä, opiskeli ja työskenteli myös ympäri maailmaa. Lappalainen onnistui saada homesieni kehittämään sitruunahappoa. Harmi, että hän ei hakenut patenttia keksintönsä, jota käytetään edelleen Amerikkaa myöten. Hän oli niin lähellä penislliinin keksimistä, että maailman tiedemiespiirit eivät sivuuttaneet Hanna Lappalaisen nimeä tämän keksintönsä yhteydessä. Hannan aikana yli 20 proviisorina on saanut apteekkioikeudet ja he ovat kaikki naisia.

“Hän oli niin lähellä penislliinin keksimistä.”

Hanna Lappalainen oli myös hyväntekijä, lahjoittaja sekä kulttuurivaikuttaja sekä omisti Helsingin Arkadiankadun 21 numerossa sijaitsevan kerrostalon, jossa hänen apteekkinsa sijaitsi. Lappalainen tuki taloudellisesti Kalevalaiset Naiset -yhdistystä ja sen perustaja **Elsa Heporauta** oli Puumalan sahan omistajan **Johan Koposen** tytär ja Hannan lapsuuden ystävä. Hanna avusti Laulu-Miesten talon rakentamista rakentajajäsenenä. Wihurin Tutkimuslai-

tokselle hän lahjoitti suurlahjoituksena As Oy Warjola Ab kiinteistönsä eli Arkadiankatu 21 talon tontteineen.

Juhani Kurikan kuoleman jälkeen Hanna Lappalainen tutustui taiteilija **Sigurd Wettenhovi-Aspaan**, joka asui avioeronsa jälkeen myös Hannan luona. Hanna järjesti Wettenhovi-Aspalle talostaan asunnon ja työtilat.

Johanna kaatui ja sai lonkkavaurion, joka paheni aikaa myöten. Wettenhovi-Aspa oli Hannan seurana eri tilaisuuksissa ja kuljetti häntä pyörätuolissa ulkomailinkin kylpylöissä, joista Hanna toivoi apua lonkkavauriomaansa.

Lappalainen järjesti kotonaan keskustelutilaisuuksia ja suuria juhlia, joissa vieraina oli ajan merkkihenkilöitä, muun muassa presidentti **K. J. Ståhlberg** puolisoineen, säveltäjä **Jean Sibelius**, kirjailijat **Frans Emil Sillanpää** ja **Ilmari Kianto**, laulajatar **Musa Silver**, taiteilija **Johannes Gebhard**, professori **Väinö Auer** puolisoineen, professori **Gustaf Komppa** sekä kontra-amiraali **Hjalmar von Bonsdorff** puolisoineen.

Lappalainen on haudattu miehensä Juhani Kurikan viereen Hietaniemen hautausmaalle.

INKERILÄINEN LAULU osa 1/2

Teksti: Asta Ahola-Salovaara

Inkerin muinainen henkinen kulttuuri on ollut erittäin rikasta ja kehittyntä. On sanonta, että inkeriläiset ovat Kullervon kansaa. Useat suomensukuiset heimot ovat asuttaneet pientä Inkerin maata mm. vatjalaiset, savakot ja äyrämöiset sekä inkerikot. Inkerikot ovat Inkerissä jo aikaisemmin asuneita Itämeren suomalaisia. He ovat myös ortodokseja.

Kalevalainen musiikki 1800-luvulta tähän päivään asti on kiehtonut tutkijoita ja säveltäjiä. Yksi maamme tärkein kulttuurikausi on ollut 1890-luvulla taiteissa ja musiikissa. Inkeriläisessä musiikille ovat tyypillisiä 5-säveliset yksinkertaiset melodiat sekä iloiset ja vauhdikkaat sävelet, jotka sopivat tanssiin. Inkeriläisenä laulutyylinä tunnetaan myös moniääninen laulu. Tuntemien kirjo näkyy itkuvirsistä maanitukseen.

Ruotsin valtakaudella vaikutti protestanttinen kirkko. Luterilaisuus on Suomen valtauskonto. Muinaisiin tapoihin on kohdistunut jopa vainoa em. uskontojen ja kirkkojen taholta. Vastustajia on ollut paljon ja muinaisten perintörunojen hävittämiseen ovat eniten vaikuttaneet luterilaisen kirkon ahdasmieliset lahkot.

Yksi toimenpide on ollut painetun kirjallisuuden uuden aikaistaminen kouluissa sekä lauluissa ja kirjoissa. Tällaista ei ole esiintynyt ortodoksisessa kirkossa ja uskonnossa, siksi Inkerin karjalainen kulttuuri on säilynyt paremmin em. ajankohdanta. Myös syrjäinen sijainti ja alueiden vaikeakulkuisuus ovat auttaneet perinnekulttuurin säi-

lymistä Inkerissä.

Elias Lönnrotin myötä runolaulujen arvostus nousi. Hän oli sitä mieltä, että Inkeristä voisi saada kokoon uuden monipuolisemman Kantelettaren. Runolaulajien osuus nykyisen Suomen luomiseen on niin suuri, että runolaulajien nimen ja laulun muistaminen kuuluu **Martti Haavion** mukaan yleiseen kansalaissivistykseen.

Kuuluisin runolaulaja **Larin Paraske**, joka syntyi 118 vuotta sitten Inkerin Lempaalassa. Hän oli kuuluisuus jo elinaikanaan. Paraskea kuvattiin monin suurin sanoin: muistin jumalattareksi ja runottaren äidiksi.

Arkistoista ei löydy äänitettä eikä filmiä hänen esiintymisestään. Hän ei osannut lukea eikä kirjoittanut paperille säettäkään. Silti hänen luetoksensa ja luetelemisensa, kuten hän itse nimitti itkuvirsiä ja itkemistä, sekä laulamansa runot syttyvät eloon yhä uudelleen ja uudelleen taiteessa ja ovat ehtymätön tieteellisen tutkimuksen kohde.

“Hän ei osannut lukea eikä kirjoittanut paperille säettäkään.”

Elina Sadeniemi on tehnyt maisterin tutkielmansa Larin Paraskeen äidilleen ja leskenä miehelleen itkemistä kuolintuista. Näitä on kerätty 30. Sadeniemi tarttui aiheeseen, koska Parasken itkuvirret ovat jääneet hänen suuren ruonoaineistonsa varjoon. Tutkijaa kiinnosti aiheessa myös nainen rituaalisena surijana ja elämän ikuisen kiertokulun ylläpitäjänä. Itkuvirret ovat improvisoitua naisten perinnettä surun ilmauksineen ja puhutteluineen sekä kysymyksineen.

Naiset kuljettivat rituaalisissa kuolintuissa viestiä siltana tämän- ja tuonpuoleisen välillä. Heillä oli korvaamaton tehtävä kuolemaan liittyvissä toimituksissa. Fyysinen ääni ja elekieli, hengitykset, kyyneleet sekä esityksen melodia ja rytmi ja mahdolliset takeltelut sekä virheet ja kuulijoiden reaktiot ovat tärkeitä tutkimuksen kohteita. Inkerin itkuvirret keskittyivät enemmän tulevaisuuteen kuin menneisyyteen.

Sakkolalaisen luterilaisen seurakunnan apupapin **Adolf Neoviuksen** ja Paraskeen tiiviin yhteistyön ansiosta Paraskeen runojen, kertomusten ja itkuvirsien tekstit ovat tutkijoiden

ja taiteilijoiden saatavilla tänäkin päivänä.

Neovius ymmärsi, että suullisen sukupolvilta toisilleen kulkeneen lauluperinteen talteen keräämisen kannalta elettiin jo ratkaisevia hetkiä. Hän maksoi Paraskeelle tuntipalkkaa ja taloudellisessa ahdingossa kamppaileva Paraske kävi Neoviuksen luona ahkerasti, vaikka tuskin esitti runoja ja itkua vain palkan vuoksi. Hän jopa asui Neoviuksen luona Porvoossa 3 vuotta.

Paraske oli itsekin hyvin tietoinen perinteen arvosta ja tavoitti Neoviuksen idean. Hänelle laulajuus oli tärkeää ja osa hänen identiteettiään oli olla itkijä.

Paraske ei osunut sattumalta Neoviuksen tielle. Laulajan ja laulujen tallentajan yhteistyö keski vuodet 1887–1894 eli 7

vuotta. Yhteistyön tuloksena koottiin yhteensä 32 000 säettä ja 1 583 runotekstiä ja se on suurin yhdeltä ihmiseltä muistiin pantu runoaineisto. Myös aikansa huomattavimmat taiteilijat kuten **Jean Sibelius**, **Eero Järnefelt** ja **Albert Edelfelt** olivat innostuneet hänestä.

Voimme helposti kuvitella mielessämme ne inkeriläiset tilaisuudet, joissa laulu kaikui ja joissa nuori Paraske oli mukana alinoma: häät, praasniekat, liekkutilaisuudet, lauantai- ja pyhäiltäiset tyttöjen laulukulkeet.

Monet Neoviuksen keräämistä lauluista ovat juuri liekkulauluja. Paraskeen intohimona oli jo aivan nuorena opiskella laulua. Kerrotaan, että hän 10 vuotiaana alkoi käydä Mäkienkylän tyttösten kanssa paimenessa ja

joukossa olivat myös myöhemmin nimekkäät laulajat **Timon Taria** ja **Kondrolan Maura**.

Tytöt pitivät metsässä laulukilpailuja. Kukin nousi vuorostaan kannon päälle tai määttäälle ja lauloi. Aluksi Paraske nuorimpana hävisi, mutta pian oli jo taitavin kaikista.

Parasken paimentoverina oli myös Vuoleen ja Lempaalan välisissä yhteismetsissä paimenpoika, sittemmin kuuluisa **Ontropo Melnikov**. Hän tuli kuuluisaksi lauluista, joista huomattava osa oli traagisia, mutta oli hänellä myös valoisampiakin runoja.

Paimenten osuus laulukulttuurissa oli yleensäkin merkityksellinen: lyhentääkseen päivän yksitoikkoisuutta paimenet, jotka olivat aikoinaan varttunutta

Albert Edelfeltin teos Larin Paraske on vuodelta 1898.

nuorisoa, usein aikuisia, kukin vuorostaan esittivät runoja. He oppivat toistensa runot ja opettivat ne vuorostaan kyläläisille. Nämä runojen oppimistavat ovat tyypillisiä muillekin Inkerin neidoille.

Monet runonkerääjät ovat kertoneet Inkerin maaorjuudesta ja siitä johtuneesta kansan surkeasta tilasta. On sanottu, että Inkerin taivaalla noina aikoina viuhui verinen ruoska. Runonkerääjät panivat merkille ihastuneina Inkeriä liikkueksaan, että jo etäältä kylää lähestyessä saattoi kuulla laulun helkkyvän. Inkerissä elettiin raskasta arkielämää ja runonkerääjät ku-

vaavat moision herrojen mielitvaltaa, peltojen huonoutta, niittyjen ja metsien puutetta, nälkää ja sitä, että naisten asema ei ollut kadehdittava inkeriläiskylissä. Toisaalta kylien naiset Inkerissä elivät merkillistä ylennettyä mielikuvituselämää samanlaisesti, johon kuteen antoivat sadat ja tuhannet erilaiset laulut.

*“Inkerin taivaalla
viuhui verinen
ruoska.”*

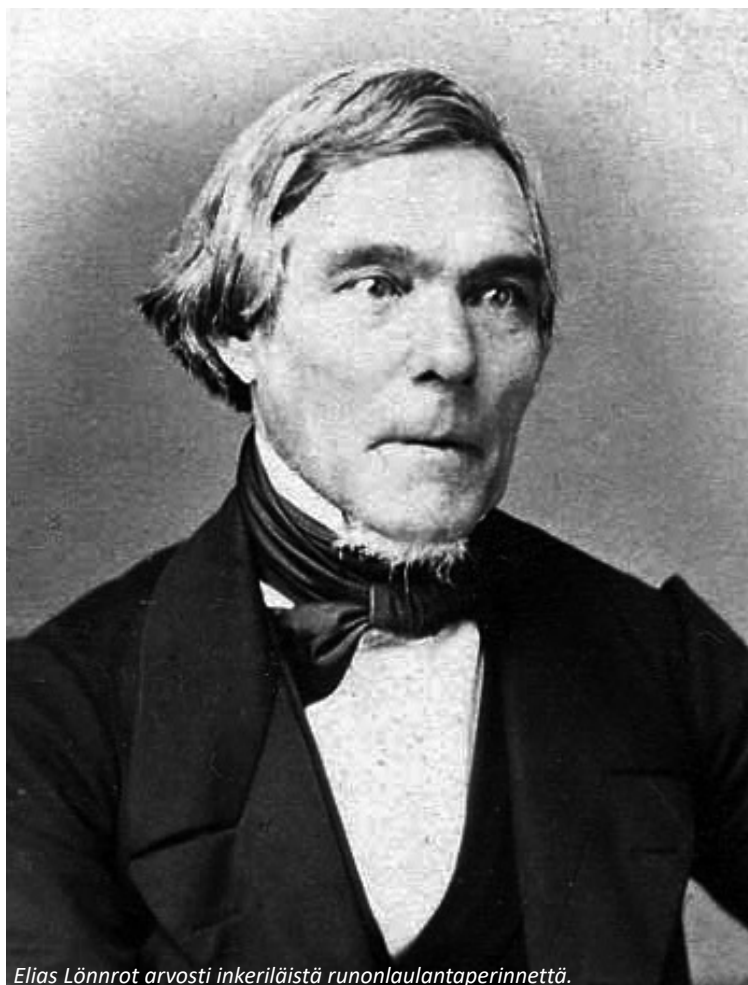
Väikylässä oli etevä Inkeri laulaja **Matrona Pässä**. Hänen miehensä oli kuollut ja hän ’korjasi’

viljan puinnin aikana taloista viljaa eli oli kerjäläinen.

Miespuolisten runolaulajien osuus Inkerin laulukulttuurissa ei ole ensinkään verrattavissa naisten osuuteen. Väinö Salmi on laskenut, että 1200 nimetystä laulajasta on vain 104 miestä eli alle 9 %. Inkerin noin 15 000 runotoisinnosta on miehet kerääjille antaneet vain 500. Mieslaulajista on vanhin tunnettu muuan tyröläinen äyrämöisukko **Juhana Siitkonen**, joka oli kirkonmies ja seppä viralta. Suomen Kansan Vanhojen Runojen sivuilla esiintyy paljon Mel(n)ikov nimisiä laulajia ja heistä etevin on Lukeri, joka lauloi 188 runoa runonkerääjä Fanny Pajulalle.

Juliaana Pohjalainen oli syntynyt Kullan kylässä Rosonajoen varrella Länsi Inkerissä 1.1.1860. Hänen isänsä oli lahjakasta Reijojen sukua ja taitava veneseppä. Perheessä oli 9 lasta. Äiti Anni Kipatsi oli kotoisin Pärspäästä ja uskonnollinen. Kullaan kylä oli yhteisesti velassa moision omistajalle ja Reijon osuus oli tästä velasta 3 ruplaa. Kun kylä ei jaksanut suorittaa velkaa, herra kutsui sotaväen avuksi.

Sotaväki keräsi kylän karjan kokoon ja kylän naiset närkästyneenä riensivät etsimään laumasta omia lehmiään. Humalaiset sotilaat löivät naisia ja karja jäi moisioon. Kyän naiset vedettiin oikeuteen ja heitä syytettiin siitä, että he olivat piesseet sotamiehiä.

Elias Lönnrot arvosti inkeriläistä runonlaulantaperinnettä.

...jatkuu seuraavassa numerossa.

TAPAHTUMAKALENTERI

SUOMEN INKERI-LIITTO RY:N OHJELMA

Kaikki tapahtumat Inkeri kodissa, Karjalatalolla, Käpylänkuja 1, Helsinki

Lauantaina 8.3. sukututkijat Inkeri kodissa klo 9.00 – 15.00

Lauantaina 29.3. klo 14.00 kevätkokous jäsenmaksunsa maksaneille jäsenille

Lauantaina 11.4. klo 14.00 Arkeologian dosentti Hannu Takala esittelee kirjansa Kirjasalon nousu ja tuho

Lauantaina 26.4. klo 14.00 Päivi Taussi esittelee uusimman kirjansa Mooses Putron arvoitus. Kirja päättää trilogian, johon kuuluvat romaanit Katrin kahdet kengät ja Sillalla käy tuuli.

Lauantaina 17.10. klo 9.00 – 15.00 Sukututkijat Inkerikodissa

Lauantaina 24.10. klo 14.00 syyskokous hallituksen hyväksymille, jäsenmaksunsa suorittaneille jäsenille

Sukututkijat tavattavissa Kuulutko sukuuni -tapahtumassa, joka järjestetään 10 – 11.10.2026 mitä todennäköisimmin Tikkurilan lukiossa. Lisätietoa ja kellonaika lähempänä ajankohtaa nettisivuillamme www.inkeriliitto.fi

Hyvinkään Inkeri-kerho

Kerho kokoontuu pääsääntöisesti kuukauden ensimmäisenä sunnuntaina kello 14.00 seurakuntakeskuksessa. Tiedustelut pj. Leila Salo p. 040 567 7065 leila.salo@hotmail.com hyvinkaan. inkerikerho@hotmail.com

Lahden seudun Inkeri-seura

Tiedustelut:

Inkeri Ojala 040 071 6727

inkeriojala@gmail.com

Kokoontumiset: Vuorikatu 37, Lutherin kirkko
kuukauden toinen maanantai (klo 13.00 – 15.00)

Ilmoittajille

Tapahtumakalenteriin toivotut ilmoitukset tulee toimittaa toimitussihteerille lehden kaksoisvuorokauden ilmoitettuna vastaanottopäivään mennessä.

Otamme mielellämme vastaan myös muita kuin kerhojen ilmoituksia.

Turun seudun Inkeri-seura

Tapahtumat Varissuon kirkolla, tilaisuudet alkavat kello 14.

Sunnuntaina 8.3. klo 14.00 Kevätkokous ja naistenpäivän juhla

Maanantaina 6.4. klo 14.00 Pääsiäisjuhla

Sunnuntaina 10.5. klo 15.00 Äitienpäivä. HUOM!

Poikkeava aika klo 15.00

Sunnuntaina 4.6. klo 14.00 Syyskokous + Inkerin päivä

Lauantaina 31.10. Pyhäinpäivä klo 12.00 Pyhäinpäivän kunniakäynti Turun hautausmaalla inkeriläisten muistomerkillä

Lauantaina 26.12. klo 14.00 Joulujuhla Tapaninpäivä

Muu toiminta:

Terveysneuvonta ja vastaanotto, käsityö ja askartelukerhot, päivystys- ja kirjastotoiminta, Inkerin historiaan ja kulttuuriin liittyviä teemailtoja, nuorten ja lasten toimintaa (kerhot, kulttuuri- ja luontoretket ym.), tietokoneen ja puhelimen käytön tukea ikäihmisille, Lauluryhmä Orvokki, uusia jäseniä toivotaan. Viikoittaiset ohjelmat löytyvät seinäilmoituksesta, Facebookista ja puh. 045 668 7628.

Yhteystiedot: puhelin 045 668 7628 sähköposti tsis.turku@gmail.com Facebook Turun seudun Inkeri-seura ry
Käyntiosoite Kousankuja 5 A, 20610 Turku Varissuo

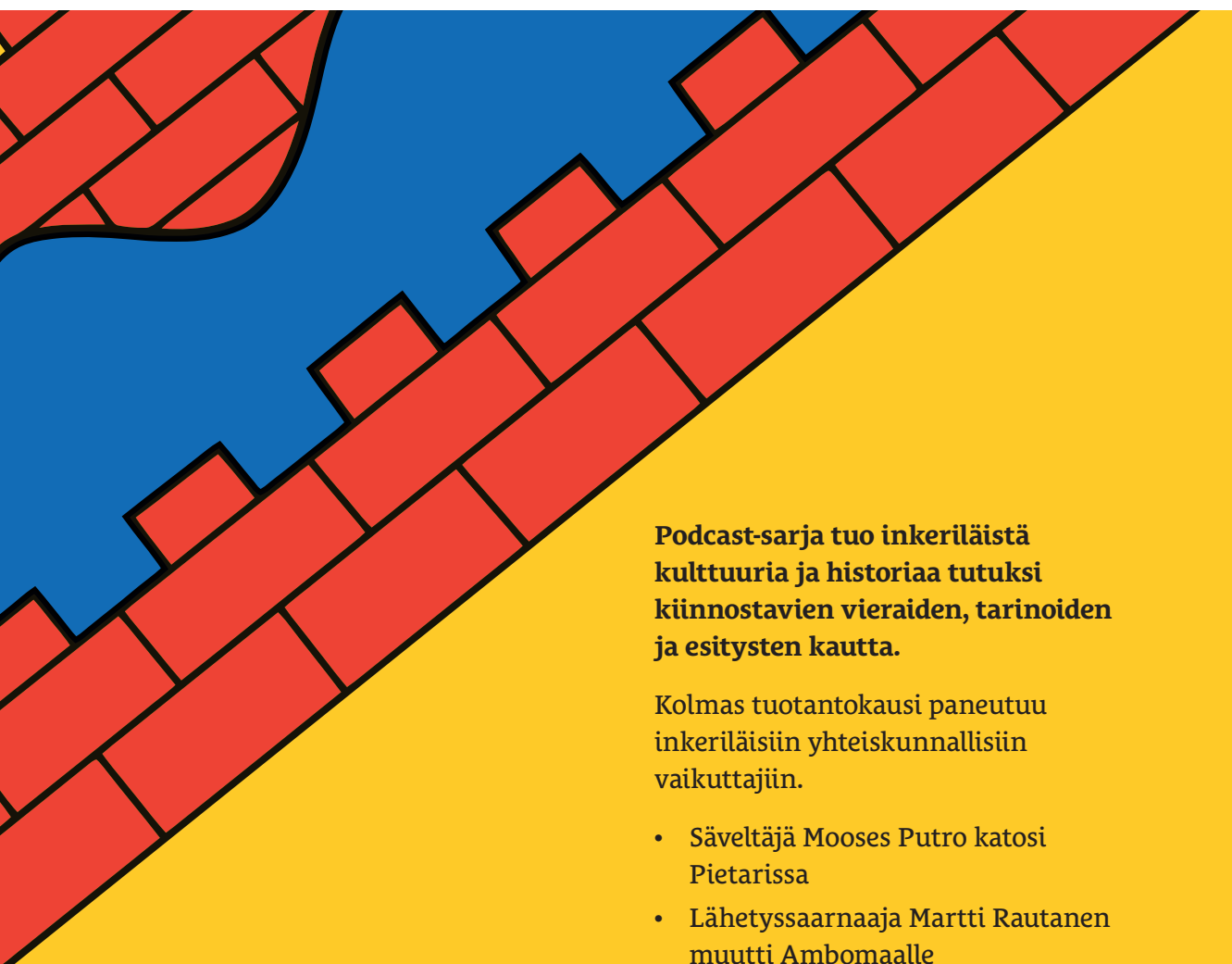
Helsingin seudun Inkeri-seura

Anitta Iline

anitta@inkeriseura.com p. 050 565 9805

Työpajat järjestetään Karjalatalon Inkerikodissa (Käpylänkuja 1, Helsinki)

Tiedustelut Toivo Tupin p. 040 578 3894

Inkeriläiset

– unohdettu kansa

**Kuunneltavissa:
SoundCloud ja Spotify**

Podcast-sarja tuo inkeriläistä kulttuuria ja historiaa tutuksi kiinnostavien vieraiden, tarinoiden ja esitysten kautta.

Kolmas tuotantokausi paneutuu inkeriläisiin yhteiskunnallisiin vaikuttajiin.

- Säveltäjä Mooses Putro katosi Pietarissa
- Lähetyssaarnaaja Martti Rautanen muutti Ambomaalle
- Runonlaulaja Larin Paraske hurmasi suomalaiset seurapiirit
- Runoilija Aale Tynni voitti olympiakultaa
- Ja lopuksi Lea Pakkanen ja Kim Suponin puolestaan pohtivat, mitä inkeriläisyydestä on jäljellä tänään

Isäntänä toimii Tero Kekki, vuonna 1861 maaorjuudesta vapautuneen inkeriläisen, Joonas Kekin jälkeläinen.